

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa R. O.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lutego 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powód R. O. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które „sprowadza się do odpowiedzi na dwa pytania:

1. dotyczące interpretacji przerwania biegu przedawnienia z art. 819 § 4 k.c. w sytuacji, kiedy tak jak w okolicznościach niniejszej sprawy powód

zgłasza zdarzenie po wydaniu prawomocnego wyroku uniewinniającego go, a ubezpieczyciel wydaje decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania wskazując podstawę faktyczną odmowy, czy bieg terminu przedawnienia biegnie na nowo po wydaniu niniejszej decyzji, gdzie zdaniem skarżącego bezsprzecznie należy przyjąć taką interpretację w myśl brzmienia art. 819 § 4 k.c. w sytuacji, kiedy ubezpieczalnia z racji wydania uniewinniającego wyroku Sądu karnego zmieniła podstawę odmowy a dopiero wydanie tego wyroku pozwoliło powodowi zgłosić szkodę oraz dochodzić roszczeń,

2. dotyczącego interpretacji art. 63 § 1 k.c. w realiach przedmiotowej sprawy, kiedy do przeniesienia praw z polisy AC na rzecz powoda doszło po wytoczeniu powództwa przez powoda przeciwko ubezpieczycielowi, czy zgoda taka konwaliduje czynność prawną podjętą przed złożeniem oświadczenia woli”.

Skarżący podniósł równocześnie, że za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia jej oczywista zasadność, która „wynika z zarzutów naruszenia prawa procesowego przez Sąd Okręgowy w G.”.

W odpowiedzi na skargę pozwana [...] Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. [...] w W. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecnictwie Sądu Najwyższego.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen

prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania dlaczego jest ono istotne. Wymagania te nie zostały spełnione.

Powód nie sformułował żadnego istotnego problemu prawnego, który wymagałby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, odnosząc się wyłącznie do kwestii, które wiązał wyraźnie z konkretnymi okolicznościami sprawy. W istocie skarżący powtórzył zarzuty skargi w zmodyfikowanej postaci, zmierzając w ten sposób do poddania ich kontroli Sądu Najwyższego. Uzasadnienie wniosku nie zawiera argumentów prawnych, które mogłyby przekonać, że w sprawie pojawił się istotny, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, abstrakcyjny problem prawny, który budziłby rzeczywiste i poważne wątpliwości.

Niezależnie od tego należy zwrócić uwagę, że skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wadliwie w sposób pośredni powołał się także na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., odnosząc się do „interpretacji” wskazanych przez niego przepisów. Jeżeli rzeczywistym zamiarem skarżącego było powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawa, to poza ich wskazaniem należało przedstawić stosowną argumentację prawną przekonującą o tym, że wykładnia ta budzi poważne wątpliwości bądź wskazać orzeczenia sądowe świadczące o powstałych na jej tle rozbieżnościach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.). Uzasadnienie wniosku nie czyni zadość tym wymaganiom.

Niewykazana pozostała także przyczyna wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie przekonał w drodze stosownej argumentacji prawnej, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia określonych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi powoda do rozpoznania ze względu na tę przyczynę ogranicza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych, całkowicie pomijając aspekt ich ewentualnej „oczywistości”. Przytoczenie podstaw skargi, a także ich uzasadnienie

samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 i 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

jw

l.n